

קור יעקב

לזכר נשמת אבי הר"צ ר' יעקב יצחק בן הר"צ ר' משה מנחם שפינגל זצ"ל
רב דק"ק "שערי שמים" רומנישער שוהל, באיטט סייד, נוא יארק

שהמצוה היא רק עד חצות) צריך להגיד כל מה שיוכל, כמו שנהגו התנאים הגדולים בהמעשה הזכור בההגדה, ולא לדבר דברים בטלים ח"ו.

דוגמא לזה – נאמר בפרשת התמיד (במדבר כ"ח, ב"ג) ואמרת אליהם את קרבני לחמי וגו' ואמרת להם זה האשה – צ"ע למה נאמר – "ואמרת" ב' פעמים. **הרוקה תי'** שבתחלה אמר להם סתם להקריב, והיו סבורים אלף או יותר (שמסתברא לחמו של הקב"ה הוא הרבה קרבנות) ואח"כ אמר שנים, ונתן להם שכרם על מה שהי' בדעתם להקריב אלף עולות בכל יום או יותר, ומטעם זה נאמר צ"ו, שצריך לזרו במקום שיש בו חסרון כיס.

נראה לפרש שאפילו אחר המסקנא, שהקב"ה גילה לנו שלא צריך ליתן יותר משנים, צריך לזכור ההו"א תמיד, דהיינו דמשום לחמו של הקב"ה היינו צריכים ליתן לכל הפחות אלף עולות בכל יום, והוא רק בחסד עליון שלא צריך ליתן רק שנים, ובדאי מי שחושב כן מקבל שכר על זה, כמו שכתב הרוקח. **ולפ"ז י"ל** שהוא הדין בסיפור יציאת מצרים, שאע"פ שהמצוה היא רק בליל ט"ו, צריך להזכיר ההו"א שהמצוה מתחלת מר"ח, ולכן צריך לעסוק בליל ט"ו בסיפור יציאת מצרים בלתי שום הפסק, כדי לקיים המצוה בשלימותה. **ולפ"ז י"ל** טעם חדש למה קורין פרשה זו קודם לר"ח ניסן, והוא כדי לרמוז ההו"א הנ"ל, שמצות סיפור יציאת מצרים מתחלת מראש חודש.

(ב) איתא בחולין (ס') אמרה ירח לפני הקב"ה רבש"ע אפשר לשני מלכים שישמשו בכתר אחד, אמר לה לך ומעטי את עצמך, אמרה לפניו רבש"ע הואיל ואמרת לפני דבר הגון אמעטי את עצמי, אמר לה לך ומשול ביום ובלילה, אמרה לי מאי רבותיה דשרגא בטיהרא מאי אהני וכו', אמר לה זיל ליקרו צדיקי בשמיך - יעקב הקטן, שמואל הקטן, דוד הקטן, חזי"י דלא קא מיתבא דעתה, אמר הקב"ה הביאו עלי כפרה שמעטתי את הירח, והיינו דאמר ר"ש בן לקיש מה נשתנה שעיר של ר"ח שנאמר בו לה', אמר הקב"ה שעיר זה יהא כפרה על שמעטתי את הירח.

הנה מצוה הראשונה היא מצות החודש הזה לכם, דהיינו למנות החדשים והשנים לימות הלבנה, ולא לימות החמה כשאר אומות העולם, הנה זה פשוט ממה שאנו מונים לפי ימות הלבנה שיש לנו איזה דמיון להלבנה אבל עדיין צריך ביאור למה נבחרה מצוה זו להיות מצוה הראשונה.

ו"ל שיש לנו רמז בזה שמקודם שנבוא לקבל ולקיים מצוות התורה, צריכין להתבונן במהותה של הלבנה כדי ללמוד ממנה ולהתדמות לה, והענין הוא שכמו שהלבנה היא קטנה לגבי השמש, ודלה ועניי, שאין לה אור עצמי, אלא כל אורה היא מקבלת רק מאור החמה, כמו כן בני ישראל אי אפשר לנו להיות עם הנבחר לקבל התורה הקדושה ומצוותיה ולהיות ראויים להשראת השכינה, מבלי שנאמין שמעצמנו ומכחו אין לנו כלום, רק כל מה שיש לנו הוא רק מיהארת הקב"ה אלינו, וכבר גינו חז"ל מדת הגאווה הגרועה, ואמרו בסוטה (ה') אמר רב חסדא ואיתימא מר עוקבא, כל אדם שיש בו גסות הרוח, אמר הקב"ה אין אני והוא יכולין לדור בעולם.

ומי שרוצה להשתלם במדת הענוה, ולהתרחק מן הגאווה, צריך יגיעה מרובה ורחמי שמים, וידוע שהבעש"ט זצ"ל כשנשאל מתלמידיו באיזה צדיק ידבקו לאחר פטירתו, השיב להם שזה יהיה להם סימן מובהק, שאם הצדיק יאמר לכם שיש לו אופן לבטל גאות לגמרי, אז להווי ידוע לכם שזה הצדיק אינו ראוי בשום אופן להיות המנהיג שלכם, כי צדיק אמיתי יודע האמת כי אין רפואה למחלה של גאות לרפאותה לגמרי, כי כל זמן שהצדיק עוד חי בעולם השפל והשקר, תמיד יזקוק לרחמי שמים גדולים ועצומים, שלא יפול ח"ו ביד היצה"ר, שצופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו, וזה ע"י חטא הגאווה.

ולפ"ז פירש הדרש אב (הגאון ר' אברהם אהרן יודעלעוויץ זצ"ל) המשנה באבות (א'), (י"ג) נגיד שמה אבד שמי', ר"ל כי גאות האדם גדולה כל כך אשר רצונו להתנשא ולהתרום, שיהי' נגיד שמה, דהיינו גם בשעה שעוד מעט אבד שמי', והוא רגע קודם צאת נפשו, ועוד מעט ישוב לאדמתו, בכל זאת ירצה להתרום ולהיות נגיד ונמשך שמו, שיפארוהו הכל וירוממוהו.

ו"ל עוד עפ"י דברי האור גדליהו (הגאון ר' גדלי' שארר זצ"ל) שדוגמת בניי להלבנה היא, שכמו שהאור של הלבנה הוא רק במה שמקבל מהשמש, ולית ליה מגרמי כלום, כן בניי מקבלים את האור מהקב"ה, שבעת שבניי הם נוכח פני ה', הם מקבלים את האור מה', וכל המציאות שלהם אינו

פרשת החודש היא פרשה הרביעית והאחרונה מארבע פרשיות, ונקראת פרשת החודש על שם הקריאה, החדש הזה לכם ראש חדשים. **המשנה ברורה (סי' תרפ"ה) כתב** - פרשת החודש הוא בשבת הסמוך לר"ח ניסן, כדי לקדש חודש ניסן, דכתיב (י"ב, ב') החדש הזה לכם ראש חדשים, אבל אין זה עיקר הקידוש, כי עיקר הקידוש הוא בעת ראיית הלבנה שמקדשין אותו הבי"ד, ואין הקריאה הזאת אלא מדרבנן.

איתא בט"ז (דברי דוד) על הפסוק (בראשית ל"ב, ה') עם לבן גרתי - פירש רש"י ותרי"ג מצוות שמרתי - יש מקשים איך אפשר שיעקב אבינו קיים כל תרי"ג מצוות, הלא בנייהם יש מצות הנהגות לכלל ישראל כגון הקמת המשכן, להעמיד מלך, ובנין בית המקדש. **ותירץ עפ"י הגמ' במנחות (ק"י)** כל העוסק בתורת קרבנות נחשב כאילו הקריב אותם, הי"נ קאמר שעסקתי בתורה של כל המצוות, והוא כאלו קיימתים (נראה מזה חידוש גדול, שע"פ פשוט דין זה - כל העוסק בהפרשה נחשב כאילו קיימה, נאמר רק על קרבנות, ולא על כל המצוות). **ולפ"ז י"ל** כשקוראין פרשה זו, כדי לקדש חודש ניסן, נחשב ע"י קריאתה כאילו נתקדשה ממש, שהעוסק בתורת המצוה נחשב כאילו קיימה.

מין הגאון ר' אהרן לייב שטיינמאן זצ"ל הסתפק, אם גם הלומד הלכות פסח שנאמר לפסח מצרים, ולא לפסח דורות, נחשב כאילו הקריב פסח, עפ"י הגמ' הנ"ל שכל העוסק בתורת קרבנות כאילו הקריבם, או כיון שדיניהם אלו נהגו רק באותו הדור, לא אומרים כך, וכן יש להסתפק על הלומד פרשת קרבנות הנשיאים הכתובים בסוף פרשת נשא, אם אומרים בזה כאילו הקריב, מאחר שאינו קרבן לדורות.

ואולי י"ל שלכאורה צ"ע לדברי הט"ז הנ"ל, שהעוסק בתורת תרי"ג מצוות נחשב כאילו קיימתים, אי"כ למה נאמר חידוש זה דוקא אצל קרבנות, הלא הוא דין בכל התורה כולה. **ו"ל** שהטעם שנאמר חידוש זה בקרבנות הוא כדי לחדש לנו שאפילו בקרבנות שלא נהגו רק באותו דור, כגון פסח מצרים, או קרבנות של הנשיאים, אם עוסק בהם ג"כ נחשב כאילו הקריבם, משא"כ אם החידוש נאמר אצל מצוות הנהגות לדורות לא היינו אומרים כן.

ולפ"ז י"ל בדרך חידוש, הנה נאמר בשיר השירים (ה', א') באתי לגני אחותי כלה - פירש רש"י - בימי חנוכת המזבח - אכלתי יערי עם דבשי - נאמר על הקטורת שהקטירו הנשיאים קטורת יחיד על מזבח החיצון ונתקבלה, והוא דבר שאינו נוהג לדורות, ואני מרוב חיבה אכלתי יערי עם דבשי, אכלתי הקנה עם הדבש, את שאינו ראוי עם הראוי קטורת נדבה, וכן שעירי חטאת שהקריבו הנשיאים, ואין חטאת קריבה נדבה, ואני קבלתיים בו ביום.

ולפ"ז י"ל שחוץ מן המעלה הגדולה לומר פרשת הקטורת בכל יום כדאיתא בזוהר (פרשת ויקהל), יש מעלה מיוחדת לומר אותה בהי"ב ימים ראשונים של חודש ניסן, דבכל השנה זה שיהי' חידוש אומר פרשת קטורת, הוא כנגד קטורת הציבור שהכהן הקריב פעמיים ביום, דהא מעולם לא הי' קטורת יחיד בשאר ימות השנה, אבל בהי"ב ימים אלו הי' קטורת יחיד, והיינו קטורת הנשיאים שהקריבו בימים אלו.

וכדאי להזכיר שהרה"ק ר' צדוק זצ"ל כתב בשם היהודי הק' זצ"ל, שבשבת זה של "פרשת החודש" יש בו התחדשות בשפע בדברי תורה. **ביאור הדבר** - שבעת שתנה לבני ישראל הפרשה של החודש הזה לכם, ניתן להם כל התחדשות, דבראש חודש יכול האדם לחדש חידושי תורה - הנה לכל חודש יש לו קדושה מיוחדת, ויום ראשון נקרא ראש חודש, שהוא ראש של כל החודש, דבתר רישא גופא אזיל, כמ"ש בעירובין (מ"א), והוא כולל כל קדושת החודש, וניסן כולל כל קדושת י"ב החדשים, ונקרא ראש חודש שלו ראש חדשים.

ו"ל באופן אחר, עפ"י דברי בעל הגדה - יכול מראש חודש תלמוד לומר ביום ההוא - צ"ע למה כתבה התורה הזמן של סיפור יציאת מצרים בלשון סתום, עד שיש הו"א שהוא מר"ח ניסן, או מבעוד יום, ולא כתבה בפירוש שהוא בליל ט"ו. **ו"ל** שבדאי ההו"א לא הוא שמצות הסיפור היא רק בר"ח, דא"כ איך ישאלו הבנים על השינוים שהוא רק בליל ט"ו (דההו"א - יכול מר"ח, הוא רק על מצות סיפור יציאת מצרים, ולא על מצות מצה ומרור שהוא בליל ט"ו, כמו שכתוב בתורה) אלא הכוונה היא שהמצוה של סיפור יציאת מצרים מתחיל מר"ח ונגמר בליל ט"ו. **ולפ"ז י"ל** שאפילו אחר המסקנא צריך לזכור ההו"א, דהיינו שיש כל כך לספר מר"ח עד ליל ט"ו, לכן בדאי בליל פסח שהוא זמן קצר (ובפרט לדעת רבי אלעזר בן עזריה,

בסדר הטבע – איתא בכתובות (ס"ו) ת"ר מעשה בריבוי שהי רוכב על החמור, והי יוצא מירושלים והיו תלמידיו מהלכים אחריו, ראה ריבה אחת שהיתה מלקטת שעורים מבין גללי בהמתם של ערביים וכו' אמר ריבוי אשירים ישראל בזמן שאתם עושים רצונו של מקום אין כל אומה ולשון שולט בכס, ובזמן שאין אתם עושים רצונו של מקום אז נמסרים ביד אומה שפילה – והמהר"ל נ"צו **היהר"ל פי"ד** קשה על הלשון – אשירים ישראל, מה שייך לשון שבו ע"י שנמסרים ביד אומה שפילה. **ותי'** כי מזה אנו רואים כי בניי הם בהנהגה אחרת למעלה מסדר הטבע, שכל מציאות שלהם הוא ביד ה', כדוגמת הלבנה שמקבלת מהשמש, ובעת שאין עושים רצונו של מקום אז הם נופלים עד למטה, כי אין להם מקום כלל בהבריאה כשאינם נוכח פני ה', שכל המציאות שלהם הוא מאור ה', ובין בגאולה ובין בגלות אנו רואים ההנהגה המיוחדת לבניי, ומי שמבין יכול לראות אף בגלות האשירים ישראל בזה שהם תחת הנהגה אחרת למעלה מסדר הטבע.

הנה בכל ראש חודש יש הארה של התחדשות, ובכל חודש יכול האדם לחדש את עצמו, וענין התחדשות היא להסיר ההתיישנות שיש מצד סדר הטבע של הבריאה, ולקשר את עצמו בהנהגה של למעלה מסדר הטבע, ששם יש התחדשות, וכמו שאמרו אין כל חדש תחת השמש, אבל למעלה מן השמש יש, וזהו הכח של ר"ח, לתקן הפגם שיש במיעוט הלבנה, לקרב את עצמו לבוראו ולהתחדש, ובפרט בחודש ניסן שהוא מקור ההתחדשות, ואז יש התקרבות יתירה מה' להבריאה, וכדאיתא בספרים שהצירוף מחודש הזה היא יישמחו הישמים ויתגל הארץ, שהשפעה הוא בשם הוי"ה כסדרה, ואז הוא זמן להתחדשות ולקרב את עצמו לבוראו.

ג) החדש הזה לכם וגו' דברו אל כל עדת בני ישראל וגו' בעשור חודש הזה ויקחו להם איש שה לבית אבות (שמות י"ב, ב-ג) צ"ע למה נאמרה בתורה ב' החווים של החודש הזה לכם (קידוש החודש) ודברו אל וגו' בעשור לחודש (קרבן פסח) ביחד, דאיוו שייכות יש בין מצות החודש הזה לכם למצות לקיחת שה לבית אבות, הלא עיקר האמירה הי' כאן עבור לקיחת קרבן הפסח, ומה ענין מצות קידוש החודש לכאן, וזה הי' ראוי להמתין עד קבלת התורה, לצוות עליה בכלל שאר מצות. (וכבר הקשו כן הכל יקר, והבאר מים חיים)

ע"פ פשטות י"ל שכדי לידע סדר הימים, ואיזה יום הוא עשרה לחודש, הי צורך לקביעות החדשים מקודם. **וי"ל עוד עפ"י דברי החידושי הרי"מ צ"ל**, עפ"י דברי המדרש (שמו"ר פ"א, י') רבני פתחין פתחא להאי קרא (הושע ה', ז') בגדו כי בניס ילדו רים ילדו עתה יאכלם חדש את חלקיהם, ללמדך שמת בניס הפרו ברית מילה אמרו נהי מצרים וכו' לקיים מה שנאמר עתה יאכלם חדש את חלקיהם, מלך חדש שעמד וחדש עליהם גזירותיו – **ויש לפרש** כי קשה להמדרש איך בא להמצרים הכח של התחדשות – ויקם מלך חדש, ואמרו שחדש גזירותיו – ולא ידע את יוסף – ואמרו חז"ל עשה את עצמו כאילו לא ידע, ומנין בא להמצרים כח ההתחדשות השייך לישראל, כי אין כל חדש תחת השמש, והתורף הוא דרך עיי שבניי הי' חסר להם כח ההתחדשות, ואמרו נהי כמצרים, עיי נטלו מהם הרוח של התחדשות ונתנה למצרים, כי בעת שיוורת למטה רוח התחדשות עבור בניי, אם הי' בניי נשעמים בה אז נוטלים אומות העולם אותו כח, וזהו כוונת הפסוק – עתה יאכלם חדש את חלקיהם, דהיינו שהמצרים אכלו את חלק התחדשות השייך לישראל.

ולפ"ז י"ל שגאולת בניי הי' כשבאו להם שוב הרוח של התחדשות, והתחלת הגאולה היתה הפרשה של החודש הזה לכם, שהגלות התחיל בעת – ויקם מלך חדש, דהיינו כשהמצרים נטלו את כח ההתחדשות מבניי, וכשנאמר להם – החודש הזה לכם הי' אז התחלת הגאולה, שבא להם בחזרה כח התחדשות, כי בעת שמשו רבינו אמר להם הפרשה של החודש הזה לכם, זה הי' מעורר להם רוח התחדשות, ולכן יש הכי"א להתחיל מצות סיפור יציאת מצרים מראש חודש – יכול מראש חודש, כי ביום ר"ח היתה התחלת הגאולה עיי קריאת הפרשה, שמעורר להם רוח התחדשות.

ולפ"ז י"ל שהטעם דפרשה זו של החודש הזה לכם נאמרה קודם מצות קרבן פסח, שרק עיי הכח של התחדשות הי' להם שייכות למצוה זו, דהיינו גאולת ישראל ממצרים **ולפ"ז י"ל דברי הירושלמי (מובא ברש"י מגילה כ"ט)** בדין הוא שתקדים פרשת חודש לפרשת פרה, ולמה פרה קודמת שהיא טהרתן של ישראל. **ולדברינו י"ל** דכיון שבניי זכו למצות קרבן פסח עיי פרשת החודש הזה לכם – והקריאה מעוררת את הזמן, לכן הקדים פרשת פרה, שצריכין טהרה לקבל הרוח של התחדשות, וכמ"ש לב טהור ברא לי אלקים ורוח נכון חדש בקרבי. (עיינן באור גדליהו, פרשת החודש)

ד) כאשר שמענו כן עוד נחזה (יוצרות מוסף לפר' החודש) צ"ע שלכאורה מלת עיי"ד הוא שפת יתר. **זקני הרה"ק ר' יקותיאל יהודא טייטלבוים צ"ל (ייטב פנים תי' עפ"י מה שנאמר (ישעי' ס', כ"ב) בעתה אחישנה, דהיינו יש שני זמנים של גאולה – בעתה, דהיינו בזמן שנקבע לגאולה. אחישנה – דהיינו שיוזב לגאולה קודם זמנה, כמו שהי' ביציאת מצרים, שהגזירה הי' להיות שם ארבע מאות שנה, ויצאו לאחר רד"ו שנה. ולפ"ז י"ל** שזהו כוונת הפייט – כאשר שמענו בענין הגאולה עוד נחזה – אפילו קודם זמנו. ועייכ נאמר שם – כאשר שמענו כן עוד חיש נא, עיי"ד זכו אחישנה, דהיינו תוך זמנו.

וי"ל באופן אחר עפ"י דברי התפארת שלמה, הנה אדם הראשון קודם החטא הי' במדרגת משה רבינו, שפנים אל פנים דבר ה' אתו, והי' רואה את הנשמע כמו במתן תורה, ואחר החטא נפל ממדרגה זאת, ולזה אמר (בראשית ג') את קלך שמעתי בגן ואירא, והנה ידוע שבעת תיקון העולם בביאת משיח צדקנו יחזר הכל כבראשונה כמו שהי' אדם הראשון קודם החטא. **ולפ"ז י"ל קושיית הרמב"ן בסיום התורה** – לכל האותיות והמפתים וגו' אשר עשה משה לעיני כל ישראל – צ"ע הלא גם אליהו וכדומה עשו מופתים גדולים לכל ישראל, ומה הי' הפלגת משה רבינו. **ולדברינו י"ל** שמעלת משה רבינו הי' שהביא את בניי לאותה מעלה שהיו להן בשעת קבלת התורה – וכל העם רואים את הקולות – וזה לעיני כל ישראל – בחינת הראי'.

ולפ"ז י"ל הפסוק (דברי הימים א' כ"ט, י') ויברך דוד את ה' לעיני כל הקהל – צ"ע מה הרבותא שברך את ה' לעיני כל הקהל. **ולדברינו י"ל** שהכתוב מדבר על העתיד שאז יהיו כל הקהל רואים הדיבורים שיברך דוד את ה', וזה מעלה נפלאה לדוד ולכל ישראל שיהיו במדרגה זו שהיו במתן תורה, יהי רצון שנוכח לזה במהרה בימינו. **ולפ"ז י"ל כוונת הפייט** – כאשר שמענו עוד נחזה, דהיינו כמו שהי' כבר לבניי במתן תורה מדרגה גבוה שזכו לראות את הקולות, כמ"כ נזכו לכך בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו אכ"י.

לזכר נשמת הרה"ק ר' אברהם יהושע העשל בן הרה"ק ר' שמואל צ"ל האדמו"ר מאפטא, בעל מחבר ספר המפורסם אוהב ישראל. הי' מתלמידי הרה"ק רבינו אלימלך מליזענסק צ"ל. **לב"ע ה' ניסן תקפ"ט**, ומנוחתו כבוד בעיר מעזיבז, יהי זכרו ברוך. קודם פטירתו צעק על גלותו ומדוע איחר בן ישי, ובכה ואמר, הרה"ק מבראדיטשוב אמר קודם פטירתו שכשיגיע לשם לא ינוח ולא ישקוט ולא יניח לכל הקדושים עד שיבא משיח, אבל אחרי זה השתעשעו עמו בהיכלות עד שנשכח מזה, אבל אני לא אשכח – הי' מרגלא בפומי' שבמדה זאת יוכל להתפאר אפילו לפני בית דין של מעלה, אשר אהבת ישראל תקועה בלבו, וצוה לבניו קודם פטירתו שיכתבו על הציון שלו רק השבח הזה שהוא אוהב ישראל, וכן כתבו.

ש"ב הרה"ק ר' יצחק אייזיק צ"ל אדמו"ר מזידיטשוב אמר בשם הרה"ק מאפטא, שאמר בלשון הצח שלו "כל היום אנו יגעין בתורה ועבודה ובצרכי רבים, ואח"כ בלילה כשאני שוכב לנוח קצת עומדת עלי איזה זקינה וחולה ובוכה לפני, ואיני יכול לסבול מגודל הרחמנות, ואני מוכרח לקום עבורה ממת'".

פעם אחת נסע הרה"ק לאיזה עיר, והכינו עבורו שתי אכסניות, שניהם היו גבירים, שניהם הנהיגו ביתם בהכשר ויתרון כראוי, שניהם הי' להם דירות מרווחות לקבל בביתם אורח כזה. אך אחד היו מרננים עליו בעבירות, אבל ידע ערכו והי' טוב המזג ושפל בעיניו. והשני לא היו מרננים עליו, אבל הי' בעל גאווה שנחשב עצמו "כשיינער יוד". והנה בחירת האכסניא נמסר להרה"ק בעצמו, ובחר בזה שהיו מרננים עליו, ושמה התאכסן. ונשאל על טעם בחירה הזאת, והשיב – אצל פלוני אף אם אולי הוא נקי מעבירות, אמנם על גאווה אמר הקב"ה (סוטה, ה') אין אני והוא יכולין לדור בעולם, ואם הקב"ה האט דארט נישט קיין פלאץ כ"ש אני, אבל אצל זה שאין בו נטות הרוח רק יש בו עבירות, הנה מפורש בתורתנו (ויקרא, ט"ז, ז) השוכן אתם בתוך טומאות, ואם הקב"ה יש לו שם אכסניא, גם אנכי התאכסנת אצלו.

מובא בספרים כי בלילה שנפטר הרה"ק מאפטא צ"ל, באותו לילה שמעו בטבריא קול דופק על חלונות בית ועד כולל וואלין שם בטבריא, צאו ללוות הרה"ק מאפטא, והלכו לחוף וראו כמה אלפים נשמות הולכים עם מטתו, עד שהלכו להבית עלמין וראו פניו בקבר והלכו משם. בבוקר סיפרו זאת ולא רצו להאמין כי לא נודע לזולתם בזה, עד שצוה החכם וראו על מקום ההוא צורת קרקע חדשה, ואח"כ נתודע להם שביום זה נסתלק.

פעם אחת בא עני שהי' לו ריח רע קשה מאד להאדמו"ר מקאפיטשניץ צ"ל, וביקש ממנו דבר לאכול, האדמו"ר צ"ל הכניסו לתוך ביתו בכבוד גדול, ועשה לו מאכלים חשובים, וגם אכל עמו מתוך כלי אחד שירש מזקנו האוהב ישראל צ"ל, אח"כ הגיע אחד מבני האדמו"ר לביתו, והרגיש הריח רע שהי' בבית, ושאל את אביו האידן הוא יכול לאכול ביחד עם אדם כזה שיש לו ריח כ"כ קשה, אמר לו וואס זאל איך טאהן, איך בין א אייניקל פון דער אוהב ישראל, און אזוי וואלט דער זיידע געטאהן (מה אני יכול לעשות, אני נכד האוהב ישראל, וכך הי' נוהג זקני צ"ל, זכותו יגן עלינו אכ"י).